

венчаваше сред най-тесен кръг от близки и роднини българския цар с младата дъщеря на неговия пленник.

Когато патриархът положи връз прекрасната глава на Ирина Ангела Дукаина ^иКомнен ^иискрящия венец на българските владетелки, всички неволно впиха взор в царицата и не можаха да не помислят: никога по-ярна и по-величествена хубост не е просиявала под тази корона. На широки дипли падаше аксамитената мантия от царствено стройните плещи. Гордите очи пронизваха с хладно равнодушие ниско сведените глави на велики и мали боляри, които се изреждаха да се поклонят пред новата самодържица. С неподвижността на каменно изваяние левицата ѝ държеше златния скиптер, докато десницата се протягаше с надменна бавност за целувката на властелите.

Сякаш нова младост бе изправила снагата на царя. Сякаш не наближаваше петдесетте години, а почваше тепърва своя живот, с нови сили и нови надежди. От време на време очите му неволно се отпращаха към ослепителната красота на младата му невеста, на сватбарите, и по лицето му пробягваше лъч на нескрит възторг.

Никой не забелязваше само тържеството, което бе застинало връз устните на кир Тодор ^иКомнен. Защото лукавият грък бе смирено застанал в най-тъмната сянка на престола, за да подчертае своето скромно положение на пленник, който не желае нищо друго, освен дробото на своите деца.

Мигът бе върховен.

Отново на северозапад стоеше севастократор Александър да пази нападението на венгрите, или двойното нахлуване на вентри и латини ^и.

На североизток войводата Михаил вардеше крайистърските кпости, за да ^{бързи}пази страната от възможното нашествие на монголите.

На запад великият войвода Алексий засилваше крайбрежната